

Sygn. akt VI GC 1575/18/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) spółki z o.o. w C.

przeciwko:

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz powoda (...) spółki z o.o. w C. kwotę 42 424,86 zł (czterdzieści dwa tysiące czterysta dwadzieścia cztery złote osiemdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem że kwota powyższa wraz z odsetkami została wyegzekwowana;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 378,25 zł (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu z tym zastrzeżeniem że kwota kosztów w wysokości 4 178,25 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) została już wyegzekwowana;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 1 683,75 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem wpisu od którego powód był zwolniony;
- 5) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 394,00 zł (trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1575/18/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w C. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. C. kwoty 44 884,86 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony prowadziły współpracę handlową polegającą na sprzedaży przez powódkę pozwanej gazów w butlach stanowiących własność powódki, a odpowiedzialność za przedmiotowe butle na pozwanej. Pismem z dnia 13 lipca 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zwrotu powierzonych opakowań, jednak nie zostały zwrócone przez pozwaną. W związku z czym tytułem niezwrócenia opakowań powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT. Pismem z dnia 14 lipca 2016 r. powódka przesłała pozwanej fakturę VAT wraz z zestawieniem opakowań niezwróconych przez pozwaną. Z uwagi na brak dobrowolnej zapłaty, powódka pismem z dnia 20 lipca 2016 r. wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty. Pozwana do dnia wytoczenia powództwa nie uregulowała zobowiązania.

W dniu 5 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2305/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż powódka nie udowodniła okoliczności podnoszonych w pozwie, albowiem załączone dokumenty nie wykazują istnienia po stronie pozwanej zobowiązania.

Nadto pozwana zaprzeczyła, by kupowała od pozwanej butle oraz opakowania, za które została wystawiona faktura VAT. Pozwana nie posiada żadnych butli należących do powódki.

Strona pozwana potwierdziła, iż współpracowała z powódką, która dostarczała stronie pozwanej gaz spawalniczy. Współpraca odbywała się w ten sposób, iż do siedziby pozwanej kierowca strony powodowej przywoził butle z gazem odbierając tym samym puste butle po gazie.

Pozwana nie posiada żadnych butli ani innych przedmiotów należących do powódki, o czym informowała powódkę. Nadto wystawioną przez powódkę fakturę VAT nr (...) odesłała bez księgowania wraz z obszerną informacją w zakresie przyczyn zwrotu wystawionej faktury.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała swoje roszczenie w całości. Zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej wskazując, iż była w posiadaniu butli należących do strony powodowej, dlatego pismem z dnia 11 lipca 2016 r. została wezwana do ich zwrotu, czego nie uczyniła, dlatego została obciążona kosztem niezwróconych przedmiotów. Pozwana nie uregulowała zobowiązania, dlatego została wezwana do zapłaty pismem z dnia 20 lipca 2016 r., które również nie przyniosło skutku.

Pozwana w replice na odpowiedź na sprzeciw podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. Wskazała, iż powódka w odpowiedzi na sprzeciw nie ustosunkowała się do argumentów strony pozwanej. Nadto nie wyjaśniła w jaki sposób jej zdaniem odbywał się obrót opakowaniami.

Postanowieniem z dnia 2 października 2018 r. Sąd przywrócił pozwanej spółce termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 5 grudnia 2016 r. (VI GNc 2305/16), ponieważ uznał, że pozwana miała skrzynkę pocztową, choć rzadko używaną. Kolejne awizacje następowały w okresie świątecznonoworocznym, co mogło spowodować różne trudności. Chociaż stanowisko pozwanej, że jest zwolniona od odbierania korespondencji pomiędzy świętami a nowym rokiem, to z urzędu Sądowi wiadomo, że okres ten przypadł na duże trudności organu doręczającego (Poczty), więc w ocenie Sądu pozwana obaliła domniemanie doręczenia w tym okresie korespondencji z nakazem zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony postępowania łączyła współpraca handlowa i ustna umowa polegająca na tym, iż strona powodowa zobowiązała się dostarczać gaz w opakowaniach stanowiących własność powódki, a pozwana za ten gaz zapłacić a butle zwrócić stronie powodowej.

Okoliczność bezsporna.

W związku z brakiem zwrotu opakowań, strona powodowa drogą mailową zwróciła się do pozwanej o ich zwrot do dnia 13 lipca 2016 r.

Dowód: zwrot opakowań wezwanie (k. 5).

Brak zwrotu żądanych opakowań skutkowało wystawieniem faktury VAT, która pismem z dnia 14 lipca 2017 r. powódka przekazała pozwanej.

Dowód: pismo z dnia 14 lipca 2016 r. (k. 7), zestawienie protokołów przekazania (k. 8), faktura VAT nr (...) (k. 9).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 20 lipca 2016 r. powódka wezwała pozwaną do uregulowania wskazanej wyżej faktury VAT.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 11), potwierdzenie nadania (k. 12).

Pismem z dnia 20 lipca 2016 r. pozwana zwróciła powódce wystawioną fakturę VAT nr (...) bez księgowania.

Dowód: zwrot faktury (k. 78, 93, 109), potwierdzenie nadania (k. 77, 95-96, 111-112).

Następnie pismem z dnia 20 września 2016 r. udzieliła pozwanej odpowiedzi na wezwanie do zapłaty wskazując, iż żądanie wskazane w fakturze VAT jest bezzasadne, dlatego pozwana odmawia zapłaty. W odpowiedzi na pismo pozwanej, powódka pismem z dnia 29 września 2016 r. wskazała, iż roszczenie powódki jest zasadne i wynika z braku zwrotu opakowań należących do powódki.

Dowód: odpowiedź na wezwanie do zapłaty (k. 94, 110), potwierdzenie nadania (k. 95-96, 111-112), pismo powódki z dnia 29 września 2016 r. (k. 97).

Pismem z dnia 8 maja 2015 r. powódka przedstawiła pozwanej propozycję handlową w zakresie sprzedaży gazu propan-butan, propan oraz gazów technicznych.

Dowód: oferta (k. 108).

Współpraca pomiędzy stronami polegała na tym iż raz w tygodniu w poniedziałek albo wtorek kierowca powódki przywoził kosz z 12 pełnymi butlami gazu odbierając tą samą ilość butli bez gazu. Pierwsza dostawa polegała na tym, iż pozwana dostała kosz z 12 butlami nie dokonując żadnego zwrotu. Butle mają ok 170 cm wysokości. Pełna butla waży ok 100 kg, pusta ok 50 kg. Strona powodowa nie posiadała na własność żadnych butli, nie potrzebowała ich.

Początkowo współpraca odbywała się bez problemów. Przywożone butle były rozładowywane przez L. S. lub innego pracownika. Strona pozwana nie prowadziła dokumentacji związanej z wymianą butli. Zdarzało się, że jeśli brakło gazu pomiędzy dostawami, to pracownik pozwanej ładował na samochód kilka butli pustych i zawoził do powódki celem wymiany na pełne.

Protokół przekazania na k. 292 został podpisany przez osobę o nazwisku J. B.. U pozwanej pracuje J. B., którego podpis nie widnieje na protokole.

Dowód zeznania świadków L. S. (k. 282-284), J. B. (k. 284-285), K. G. (k. 285-286), P. M. (k. 286-287), K. K. (k. 287-288).

Strony postępowania współpracowały od lipca 2015 r. Przez pierwsze 3 miesiące współpraca odbywała się dobrze, później nastąpiły blokady dostawy, albowiem po stronie pozwanej dochodziło do opóźnień w uiszczaniu należności za otrzymany towar. Dostawy wznawiano, po uregulowaniu przez pozwaną zobowiązań. Strona powodowa naciskała na zawarcie umowy, jednak pozwana nie chciała. Strona powodowa dostarczała gaz na zamówienie jeden lub dwa razy w tygodniu. Dostarczano 1 lub 2 kosze po 12 butli. Zdarzało się, że pozwana zamawiała kosz butli i kilka sztuk luzem.

Zasadą było, że przywożono butle z gazem na wymianę na taką samą ilość pustych opakowań. Wówczas wystawiana była WZ, z której wynika ilość wymiany gazu. Na jej podstawie wystawiana była faktura VAT. Majątek butli i koszy należący do powódki przekazywany był pozwanej na podstawie protokołu, z którego wynikało jaki gaz i w jakiej ilości został dostarczony. Taki protokół był sporządzany, gdy nie odbierano pustych butli ze względu na brak pustych opakowań do pobrania. Natomiast jeżeli kierowca jedynie odbierał puste butle lub odbierał więcej niż przywiózł sporządzany był protokół zwrotu.

Kierowca sporządzając protokół przekazania nie weryfikował danych podawanych przez pracownika pozwanej, protokół był spisywany na ustne oświadczenie i podpisywany przez osobę składającą je. Klient, był informowany był świadomy jako profesjonalista, że sprzedaży podlega tylko gaz z butli, natomiast butle są własnością powódki. Z czasem taka informacja została umieszczona na protokole przekazania wraz z cenami za butle w razie ich utraty. Część butli była własnością powódki, natomiast część dzierżawiła ona od dostawcy gazu. Za butle dzierżawione powódka ponosiła odpowiedzialność i w razie zagubienia musiała odkupić w celu wyrównania straty dostawcy gazu. Butle powódki nie były znakowane, jej pracownicy rozróżniali je na podstawie naklejek znajdujących się na butlach oznaczających dostawcę gazu.

Dowód: zeznania świadków: I. P. (k. 350-352), M. S. (k. 352-353), R. G. (1) (k. 361-363), T. P. (k. 364-368).

Opakowania, w których dostarczany jest gaz rozliczane są wg ewidencji prowadzonej przez spółkę w programie komputerowym zgodnie z zasadami rachunkowości. Opakowania objęte są rozliczeniem inwentaryzacyjnym. Powód musi oddawać je producentowi, jeśli tego nie uczyni obciążony jest ich kosztem. Powódka obciążała również innych kontrahentów fakturami VAT za niezwrócone butle z gazem. Wartość pustej butli wynika z ceny producenta.

Dowód: zeznania świadka A. M. (k. 360-361).

Współpraca pomiędzy stronami przebiegała dobrze do momentu spadku jakości gazu. Zdarzało się również, że butle nie były nabite do pełna, dlatego telefonicznie zgłaszano reklamację do powódki, jednak żadna nie została rozpatrzona. Nie składano reklamacji pisemnych czy mailowych. Strona powodowa niejednokrotnie nie posiadała na stanie butli z gazem, których potrzebowała pozwana, dlatego zdarzało się, że zamawiała gaz w innej firmie. Strona pozwana nie potrzebuje pustych butli. Pozwana ma świadomość jako profesjonalista na rynku przedsiębiorców, iż butle w których znajduje się gaz są opakowaniami zwrotnymi.

Dowód: zeznania pozwanej J. S. (k. 366-367).

Powódka w związku ze świadczeniem na rzecz pozwanej sprzedaży gazu wystawiła następujące faktury VAT na podstawie dokumentu WZ:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 kwietnia 2016 r. na kwotę 1.924,08 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 24 marca 2016 r. na kwotę 962,04 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2015 r. na kwotę 909,24 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 11 sierpnia 2015 r. na kwotę 876,72 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 23 maja 2016 r. na kwotę 80 zł;

- fakturę VAT nr (...) z dnia 27 sierpnia 2015 r. na kwotę 282,40 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 25 sierpnia 2015 r. na kwotę 282,40 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 17 marca 2016 r. na kwotę 962,04 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2016 r. na kwotę, 962,04;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2015 r. na kwotę 1.742,66 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 16 lutego 2016 r. na kwotę 438,36 zł;
- fakturę VAT nr (...) r. z dnia 8 marca 2016 r. na kwotę 962,04 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 03 marca 2016 r. na kwotę 424,35 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2016 r. na kwotę 962,04 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 15 września 2015 r. na kwotę 876,72 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 22 września 2015 r. na kwotę 876,72 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 25 września 2015 r. na kwotę 657,54 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 13 listopada 2015 r. na kwotę 876,72 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 26 października 2015 r. na kwotę 876,72 zł;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 10 września 2015 r. na kwotę 876,72 zł;

Dowód: faktury VAT (k. 298, 301, 304, 307, 310, 312, 313, 315, 318, 322, 324-325, 327, 329, 331, 333, 335, 337, 329, 341), dowody WZ (k. 299, 302, 305, 308, 316, 319, 321, 326, 328, 330, 332, 334, 336, 338, 340, 342).

Powódka na rzecz pozwanej wystawiła protokoły zwrotu majątku:

- z dnia 7 sierpnia 2015 r. na 12 sztuk butli;
- z dnia 30 maja 2016 r. na 24 sztuki butli i 2 sztuki koszy stalowych;
- z dnia 7 marca 2016 r. na 9 sztuk butli na mieszankę 92% , 7 sztuk butli na mieszankę 96% oraz 2 sztuki koszy stalowych;
- z dnia 3 czerwca 2016 r. na 2 syfony;

Dowód: protokoły zwrotu majątku (k. 292-295).

Powódka wystawiła na rzecz pozwanej protokoły przekazania:

- z dnia 25 kwietnia 2016 r. na 12 butli na mieszankę 96% i 1 kosz stalowy;
- z dnia 23 marca 2016 r. na 12 sztuk butli i 1 kosz stalowy;
- z dnia 31 lipca 2015 r. na 12 sztuk butli i 1 paletę;
- z dnia 7 sierpnia 2015 r. na 12 sztuk butli;
- z dnia 23 maja 2016 r. na 2 sztuki butli do wózka;

- brak dany przekazania na 4 sztuki butli carbomix;
- z dnia 15 marca 2016 r. na 12 sztuk butli i 1 kosz stalowy;
- z dnia 22 lutego 2016 r. na 12 sztuk butli i 1 kosz stalowy;
- z dnia 23 lipca 2015 r. na 12 sztuk butli i 1 kosz stalowy;
- z dnia 16 lutego 2016 r. na 6 sztuk butli;

Dowód: protokoły przekazania (k. 292, 300, 303, 306, 309, 311, 314, 317, 320, 323).

Oceniając materiał dowody zgromadzony w sprawie Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały one przez strony skutecznie zakwestionowane.

Zeznania złożone przez J. B., K. G., P. M., K. K., I. P., M. S., A. M., R. G. (1), T. P. oraz J. S. korespondowały z materiałem dowodowym zebrany w sprawie. W związku z powyższym Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd nie dał wiary części zeznań L. S. w zakresie dotyczącym ustaleń co do kwestii związanych z odbiorem i dostarczeniem butli gazowych. Świadek podał, iż dostawa polegała na zasadzie wymiany, tj. otrzymywali koszt z pełnymi butlami i oddawali koszt z pustymi butlami. Z pozostałych dowodów wynika, że protokolarnie przekazywane były również butle i kosze bez wymiany, co potwierdził świadek R. G. (1). Nadto w zakresie podanych informacji, iż w czasie współpracy z powódką nie kupowali butli z gazem u innego podmiotu. W tym zakresie zeznania te są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej części.

Sąd ustalił, że współpraca pomiędzy stronami odbywała się bez zawarcia umowy pisemnej i miała charakter umowy mieszanej nienazwanej łączącej w sobie umowę sprzedaży oraz umowę użyczenia.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

W myśl art. 710 § 1 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Zgodnie z treścią art. 714 k.c. biorący do użyczenia jest odpowiedzialny za przypadkową utratę lub uszkodzenie rzeczy, jeżeli jej używa w sposób sprzeczny z umową albo z właściwościami lub przeznaczeniem rzeczy, albo nie będąc do tego upoważniony przez umowę ani zmuszony okolicznościami powierza innej osobie, a rzecz nie byłaby uległa utracie lub uszkodzeniu, gdyby jej używał w sposób właściwy albo gdyby ja zachował dla siebie.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowa sprzedaży jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n.).

Powód wywodził swe roszczenie z umowy powierzenia majątku w postaci butli i innych pozwanej spółce w ramach współpracy związanej ze sprzedażą pozwanej gazu w butlach.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości twierdząc, że nie posiada butli od powódki oraz, że powódka nie wykazała, iż takowe dodatkowe butle bez wymiany pobrała od powódki, a także że nie zawierała umowy sprzedaży butli z powódką, a ponadto, że powódka nie wykazała wartości majątku, którego różnowartości się domaga.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

W toku procesu powódka za pomocą przedłożonych faktury VAT, protokołów przekazania, zwrotu majątku oraz zestawienia protokołów przekazania wykazała, że pozwana brała od powódki butle z gazem. Pozwana nie negowała faktu pobierania przedmiotowych butli, koszty czy syfonów objętych pozwem, jednak wskazywała, iż zwróciła całość otrzymanego majątku będącego własnością powódki.

W ocenie Sądu w toku postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, strona powodowa na podstawie wystawionej faktury VAT nr (...) słusznie domagała się wypłaty odszkodowania za niezwrócone opakowania i palety wykazując tym samym w toku procesu, iż faktycznie strona pozwana nie dokonała zwrotu 17 sztuk opakowań mieszanki 96% T50 za łączną kwotę 3 405,61 zł, 21 sztuk opakowań mieszanki 92% T40 oraz 4 opakowań carbomix T40.

Zdaniem Sądu powódka nie wykazała natomiast, by pozwana miała w posiadaniu 2 palety metalowe na gaz techniczny, nie zwróciła ich oraz jakiej one były wartości. Załączone do akt protokoły wydania wskazują ilość przekazanych i zwróconych butli, natomiast tylko częściowo wydane i odebrane kosze na gaz techniczny, dlatego nie można stwierdzić w jakiej ilości faktycznie zostały wydane i odebrane, tym bardziej, gdy strona pozwana zaprzecza, by była w ich posiadaniu. Brak również wystarczających dowodów dla stwierdzenia jakiej były one wartości. Natomiast z przedłożonych dokumentów wynika jasno, iż strona pozwana winna posiadać butle wymienione powyżej. Nadto pozwana nie przedłożyła dokumentów potwierdzających rozliczenie się z powódką w zakresie zwrotu wszelkiego majątku należącego do powódki służącego do dostarczenia gazu a nie będącego przedmiotem obrotu pomiędzy stronami.

W ocenie Sądu sposób współpracy zakładał współdziałanie pomiędzy stronami. Stanowisko pozwanej, że powódka miała bałagan oraz brakuje jej dokumentów dla wykazania pobranych rzeczy, jest nieuzasadnione. Każdą z rzeczy (poza dwóch koszty) powódka wykazała stosownymi protokołami i dokumentami. Wszystkie one po przeanalizowaniu potwierdzają zestawienie dołączone do faktury. Okoliczności z nich wynikające potwierdzili też świadkowie.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 k.c. określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że powódka sprzedała pozwanej gaz w butlach, oraz że butle nie były przedmiotem sprzedaży i należały do powódki. Zatem po zużyciu zawartości pozwana winna je przekazać stornie powodowej czego nie uczyniła. Pozwana jako profesjonalnie działająca na rynku podmiotów używających butli z gazem, miała tego świadomość.

Po stronie pozwanej w związku z powyższym powstała odpowiedzialność kontraktowa i obowiązek naprawienia szkody albowiem pozwana uchybiła swoim obowiązkom (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Kierowca dostarczający gaz potwierdził w swych zeznaniach w jaki sposób potwierdzał odbiory, przekazania i zwroty majątku i gazu. Każdorazowo wypisywał dane osoby, która pobierała majątek, ale nie miał możliwości weryfikowania danych, które są u podawane.

W ocenie Sądu w świetle powyższego okoliczność, że na protokole z dnia 25 kwietnia 2016 r. znajdują się dane innej osoby oraz nieautentyczny podpis, nie odbierają temu dokumentowi wiarygodności w zakresie potwierdzenia przekazania majątku. Świadek R. G. potwierdził swój podpis na tym dokumencie oraz, że protokół potwierdza okoliczność przekazania majątku powódki pozwanej spółce. Osoba, która z nim rozmawiała i podała dane podpisała się na dokumencie. Potwierdziła tym okoliczności stwierdzone w protokole. W tym dniu stwierdzona została sprzedaż gazu na 24 sztuki, która to faktura została przyjęta i zapłacona, co wynika z twierdzenia powoda, a nie zostało zaprzeczone przez pozwaną spółkę.

Bez znaczenia jest okoliczność, że jak twierdzili pracownicy pozwanej spółki zaczęli oni zgłaszać, iż przywożone butle nie są nabite do pełna albo spadła jakość gazu. Pozwana nie wykazała, że zastrzeżenia zgłaszała telefonicznie powódce, która nie podejmowała żadnych kroków w celu rozpoznania reklamacji. Bezspornym natomiast jest fakt, że strony zakończyły współpracę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił roszczenie pozwu w zasadniczej części i orzekł jak w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 471 k.c. i nast. w zw. z art. 535 k.c. i nast. oraz w zw. art. 710 k.c. i nast. z tym jednakże zastrzeżeniem, że zasądzona kwota wraz z odsetkami została już wyegzekwowana przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego toczącego się na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty, któremu nadano klauzulę wykonalności (VI GNc 2305/16/5).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 42 424,86 zł, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 2.460 zł orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powódka uległa tylko co do nieznaczącej części swego żądania w związku z czym Sąd orzekł o włożeniu na stronę pozwaną obowiązku zwrotu wszystkich kosztów. Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 561,25 zł tytułem opłaty od pozwu, 17

zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 4 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) co daje łączną kwotę 5 378,25 zł. z tym zastrzeżeniem, że kwota kosztów w wysokości 4 178,25 została już wyegzekwowana.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na pozwanej pozostają koszty postępowania zażaleniowego, które ta wygrała jednak ostateczny wynik jest dla niej przeciwny. Powódka zaś nie wniosła o zasądzenie kosztów tego postępowania.

Nadto powódka była zwolniona od części opłaty sądowej, toteż na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, należało nieuiszczoną opłatą sądową obciążyć pozwaną spółkę zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, o czym orzeczono w punkcie 4 wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 394 zł, tytułem kosztów sądowych tj. kosztów związanych ze stawiennictwem świadków w Sądzie.

SSR Jolanta Brzęk